

tramp

č. 5
Kč 1

posloucháme tlukot Slavíka (Juraje, p. min. vnitra).

dva nosy dnešní společnosti:

— hergot, to to náš zapáchá ...

— hergot, to je vůně ...

**Co je to, hdyž se zdá T. V. D. o peněžích?
Sen.**

nejtěžší případ detektiva Semtele

Bylo — nebylo, byl jednou jeden fízl. — Fízlovství je tuze nevděčné řemeslo, poněvadž musí duchaplně řešit každou otázku od nadřízených kladenou, což při „velkých duševních schopnostech“, které jsou při tomto řemesle podmínkou, je namáhavá a těžká práce. A pak se vám může někdy přihodit to, co se stalo onomu strážci, o němž bude teď řeč.

Inspektor XVI. okresu, nakroutiv si bojovně knír, zavolal mocným hlasem strážce bezpečnosti: „Semtele, haló, proslavený stopaři Semtele, pojďte sem!“ Oslovený, udělav dva přemety a přednožku, srazil paty u svého představeného, načež se postavil do služebního postoje, to je, jedním uchem se dotýkal zadku, druhým úst svého představeného. (Speciální cvik „Na

stráž!“ „Pč. pro civ. stráž a orgány bezpečnosti.“) — Tento, zasalutovav na pozdrav, usadil se do svého oblíbeného křesla, zapálil si cigaretu a vypouštěje vonný dým, pravil: „Proslavený zvěde, čeká vás velmi namáhavá úloha, kteráž vás postaví před individua zvrhlá a špatnostmi prolezlá, všeho schopná, ale doufám, že při vašem věhlasu a důvtipu zdolati i ty nejhorší překážky a dojdete vítězně zpět v naše útulné sídlo „auf der Moldau“. Strážce — vlast volá — vlast vkládá naději na vaše bedra, jest na vás, abyste je splnil!“

Němě pokývl detektiv hlavou a vytřel si pravým šosem kabátu slzu, která se kutálela po jeho tváři, načež se do téhož šosu pohnutě vysmrkal.

„Nuže“ — pokračoval druhý — „vše se má asi takto: Dnes večer má být uspořádán jakýmsi individui, trampy zvanými, jakási chůze, potlach zvaná, což v lidové řeči orgie znamená. — Semtele, půjdete tam mezi ty zrůdy, náležitě přestrojen, a zjistíte vše, co uslyšíte, jakož i jména všech zvrhlíků, abychom dobře informování byli. Nuž, jděte, a držte se hesla: Blaho vlasti buď našim nejvyšším zákonem!“

Zvedl se fízl a řekl: „Jdu, abych se mohl náležitě převléci, vezmu si svou oblíbenou masku, „muž, který pije.““ Načež, udělav služební postoj, zmizel zánožkou přes lustr v oblacích.

Je večer, hlučná schůze, pak potlach. U stolu sedí neznámý muž, laskavý čtenář se dovtipí, že je to náš hrdina, — je změněn k nepoznání, neb na policii neměl přece půllitr, a tady ho třímá v ruce, co chvíli stříhá ušima a povytahuje zápisník; holt k nepoznání.

Přes veškerou ostražitost se zdá, že rafinovaná individua ho poznala. Po schůzi zbylí lotři se začínají kolem něho sléhat, nálada se stává hrozivou, detektiv tiskne v kapse revolver, však jeho tvář zůstává hrdinně klidná. — Kytary letí do vzduchu, zuby se vyceňují a již již — začínají zpívat. Zpívají rozkošné písně, o volovi, krávé atd., vytahují kapesníky, dělají si vousy a různé a různé žertíky jiné.

Vidí dobrý muž, že půda je pro něj ztracena, i zvedá se, přistupuje ke stolu a mocným hlasem volá „Ahoj, kamarádi!“ Sotva dořekne, vyskočí jeden, zvedne ho, hodí s ním, dá mu ránu přes klobouk a volá: „Vodpusť, kamaráde, my mysleli, že si fízl, — to mám radost, že nejsi fízl!“ a znovu ho natřel. Chytí ho druhý, dá mu ránu pod žebra, a tak si ho podávají v bezmezném nadšení až ke dveřím, kde ho poslední vykopne. Bota byla jaksi žlutá.

Zatím náš hrdina letěl, letěl, až dopadl na stůl před svého představeného, který, zadumán, zas hleděl v dál.

„Óh, baťuško, můj zadek, mé tělo, můj věhlasný důvtip, vše, vše je pokáleno a znečištěno, neb trampové se srotili a vyštvali mě!“ A vrhnuv se na zem, začal lízat nohy a ruce pána svého.

I povstal on a pravil: „Vstaň, neb odpuštěno ti je. Právě nám přišla zpráva od Libuše, kteráž, pouštějíc zlatou kolébku syna svého prvorozeného do Vltavy, prorokovala: „Nejen sluhové vaši, ale i vy, páni moji, přečurání budete od trampů z vysoka!“

Žok Joskop.

Z české visky.

Zde jsou naprodej dvě slepice, jedna z nich je kohout.

„Tramp“ vychází týdně. — Jednotlivé číslo 1 Kč. — Předplatné ročně 42 Kč, půllitně 24 Kč, čtvrtletně 12 Kč. — Majitel a vydavatel Trampské vydavatelské družstvo v Praze, zaps. spol. s r. o. — Redakce a administrace Praha I., Karlova 14. — Telefon 24665. — Tiskne a expeduje „Rota“, akc. spol., Praha I., Liliová ul. 13. — Filialní administrace pro Velké Brno: Brno, Nádražní 2a. — Filialní administrace pro Píero: Píero, Skodova ul. 13. — Filialní administrace pro Bratislavu: Bratislava, Štúrova ulice č. 6. — Za redakci odpovídá Karel Mellšek. — Novinová sazba povolena č. 290.458/VII—1930.

— první záložní oddíl při třetí rotě útočné vozby páté tramské brigády — pozóóór — teď!

— Zapnout kšandy — utáhnout řemen — raz, dva, pozóóó — v levo bok — ty vole v poslední řadě se točíš jak vožralej brontosaurus na terase, k ubikacím pochodem póóochod! Jak to deš, ty bronchiální truse, tebe viděl generál, tak si vodpárá lampasy a udělá si na nich uzel, aby na takový šišatý nohy nezapoměl. — Tohle je zpěv, vy pingavský klobásy, dyť dyby to slyšel nebožtík Kubelík, tak si nechá udělat na pianě všechny klapky černý a nebude k utišení. — Zastavíť stát! Pozóóór! Teď je půlhodinová přestávka a můžete se nazrat, kdo co má. Nezapomeňte blbouni, že přesně za půl hodiny je přednáška pana kapitána Cajky o obraně vlasti blbotvornejma bomboma. Tak né abyste se přežrali a krkali nám tam jak ministři při konferenci. Rozchóóód!

Pan instruktor-rotný pro předvoienskou výchovu mládeže dospívající prvního záložního oddílu při třetí rotě útočné vozby páté tramské brigády si utřel loktem zpcené čelo a vchrstl do vyřvaného hrdla půl obsahu polní čutory, obsahující rum s trochou kmínky. Načež zapadl do poddůstojnické jídelny, kde dnešního dne měla službu osada „Old boys Vlastizdar“.

Odpolední přednáška pana kapitána Cajky připomínala historická kázání feldkuráta Katze ze Švejka. Jeho speciální oborem byly přednášky o obraně vlasti, které obměňoval pouze novými nadávkami, pečlivě vybranými z Jandova Živočichopisu. A jelikož byl čestným předsedou pra-

videlných týdenních potlachů, pořádaných spolkem vlasteneckých trampů-poddůstojníků, konal vždy přednášku v rohu místnosti, aby možnost pádu byla co nejmenší. Reprodukovat jeho přednášku by znamenalo, vydat v šanc nejlepší pověst tohoto časopisu. Po ukončení přednášky byl vždy pan kapitán odnesen do jedné ze zrekvírovaných tramských chat, kde chrněl až do druhého dne, kdy ho státní auto odvezlo s raportem do ministerstva války.

*

Přesně v šest hodin večer rozléhaly se táborem různé rozkazy k pakování. Odevzdány cvičné pušky a granáty a přesně v půl sedmé řadily se čtyři trampů u východu z rezervace k odchodu. Čest státní vlajce na vysokém stožáru a rozkaz k pochodu. Tři zvláštní dobytčí vlaky na nádraží v Davli pojmuly ve své útroby vracející se národ trampů, osvěžený jak na duchu, tak i na těle. Na nádraží pobíhal každou neděli jeden staříčkový tramp, který se před rokem zbláznil a byl pro tuto vlastnost na půl roku cvičení sprostěn. Tento staříčkový tramp s plnovousem zesnulého Holečka, stál vždy na stole zahradní restaurace u nádraží a na vracející se čtyři trampů-předvojinů vykřikoval své stereotypní a neškodné výzvy: „Kamarádi, nikdo nám starým trampům nemůže trampování zakázat. My za pozemky platíme a co je nám do těch, kteří na to nemají. Trampujte, hergot, trampujte, neexistuje přece zákon, který vám to může zrejhnout! Vykašlete se na politické štvaní koupených jednotlivců, kterým kupuje Stalin kravaty a nechává je holit, aby nešli k nám, staříčkým trampům. Ahoj, zákony jsou přece pro lid a ne na lid — — —“

Nikdo mu neodpovídal. Kol něho pochodovalo tisíce mladých kluků se zrakem zabodnutým do země.

Ve vlaku pokusil se někdo zpívat.

Byl rázným okřiknutím umlčen.

Osvěžena vracela se mládež do zakouřeného města, posílena k nové práci. Melich.

kdo je proti vojáčkování místo svobodného trampingu, přijde v pátek 5. února na

III. tramský potlach

do národního domu v karlině.

ti, kteří nám kážou mravnost.

Dvojitíhodný orgán malého českého člověka „Národní Politika“ a jiné neméně ctihodné orgány přinesly zprávu o novém chystaném opatření proti trampingu a campingu. Politická vedle citování chystaných opatření, zákazu volného táboření a podobně, velmi si libuje, že jest již nejvyšší čas, aby toto nařízení bylo vydáno, neboť mládež nejen s tím, co za trampingu vidí, ale co z bud a stanu slyší, bere strašnou mravní úhonu. Hele, hele „Politiku“. V témže čísle přináší na 30 insertů masérských salonů. Několik insertů, kterými hledá „mladá paní“ menší půjčku pod značkou „vděčná“ a pod. jiné umravňující inserty. **Upíráme Vám, pánové, právo kázat o mravnosti! Upíráme právo kázat o mravnosti všem, kteří reprezentují dnešní společenský pořádek!**

Společenský pořádek, který přinucuje, aby v jednom bytě, v jedné díře spalo několik rodin s dětmi pohromadě, s dětmi, v kterých v nejtěplejším věku ubíjen jest cit a mravnost. Upíráme právo, mluvit o mravnosti těm, kteří stavějí luxusní ministerské paláce, zatím co v nemocnicích leží chudáci na zemi a po chodbách za těch neprimárnějších hygienických opatření. Upíráme právo mluvit o mravnosti starým paďourům, kteří při spatření ženského lýtka slintají. Upíráme právo mluvit o mravnosti představitelům dnešního prohnulého společenského pořádku s jeho každodenními zlodějskými aférami, v kterých jest veřejný statek na úkor pracujících promrhávám v barech, hernách a hodinových hotelech. Nemluvte nám o mravnosti vy, kteří jste k nám zanesli mravy ze spojenecké Francie, při kterých při pouhém doslechu zvedá se žaludek. **Vydejte nařízení o mravnosti mezi Vámi a polovina Vás bude v kriminále. Nám o mravnosti nekažte! Nás nahé tělo naší družky nebo druhu nerozčiluje tak, jako Vás rozčiluje pornografická literatura, kterou vydáváte.**

Vaše kázání a nařizování o mravnosti má jeden účel: Dostat znovu do svých pařátů mládež. Mládež, která před vašim společenským pořádkem utíká do lesů. Mládež, která chce žít novým životem. Mládež, která nemůže žít ve vašem společenském pořádku, jehož výrazem jest nemravnost, zlodějství, bary, herny, bordely, luxus, bída a hlad.

Nesahejte svými špinavými, perversními, chlupatými pařáty na mládež, která v trampingu žije tisíckrát mravněji, nežli vy v palácích.

Starý tramp.

plzeň a okolí!

všem dobrým trampům a trampkám!

Mene-tekel —

Vážnost doby spojuje nás nevyslovenou myšlenkou jak viny jedno moře. Myšlenka bouří hrud a budí odpor, který nejde ztrávit kdesi o samotě, ale nutí chopit se obranného provazu a pořádně zatáhnout s jednolitým „Hej rup“!

Marné je paďourské sejčkování, marné nástrahy!

Stavte paláce pojišťoven, buďte členy Červeného kříže, podporujte Ligu a palte kořalku — zavírejte bordely a povolujte masérské salony — svěťte kostely a budujte blázince a kriminály — vyházejte dělníky z fabrik a tančete ve prospěch nezaměstnaných — zbrojte a nařizujte zvýšení populace — dělejte kompromisy a kejkle s lidskou bídou, stavte sanatoria pro tubery, syfilis a rakovinu — rozšiřujte kliniky a ozdravovny a zadržujte lesy!

A my, lůza trampská, nevděčná, my chceme se na to se zdravým pašilem vy-kašlat!

Hájíme své zdraví a nemáme chuť se těšit na mastičky a berle.

Vše je marnost nad marnost — nás nikdo nevyhubí!

Mnoho stromů tvoří les — kdo není s námi, je proti nám!

Všem a za všechny

Ua-Ua, Plzeň.

ať žije humanita!

Jak se vám dýchá v té naší zlaté osvobozené vlasti? Je to přímo báječné. Co na tom, že jsou tisícové armády nezaměstnaných, že je hlad a bída, že lidé chcípají na tubery a podvýživou? Kdo za to může. Oni se přece ty naše hlavy státotvorné nemohou již více starati než se starají. Což pak nemáme „Humanitu“, čl. Červený kříž, sociální péče, okresní péče o mládež, Mašarykovu ligu proti tuberkulóze a pod.? Nuže, není to krásné a zasloužilé, ta velká starost o nás? A my jsme tak nevděční, že jen stále řveme a řeveme dále, jen ti trhani křičí o hladu a přivádějí naše národovce do spravedlivého hněvu, který pak radikálně projevují. Jistě víte jak a jak pečují o mládež, aby byl příští národ mravný a zdatný. Ne, aby si z vas někdo myslel, že jen o to naše zdraví, to ne, jen o tu slušnost tu jde (zdravi

otto rikin:

proč paďouři do nás, a jak my pujdem do nich.

V nedeli objevily se v tisku první zprávy o chystaném zákazu trampingu a v úterý jsme již měli 12 dopisů od kamarádů ze všech koutů Československa proti zákazu. Od těch dob dochází jedna resoluce za druhou, všechny osady se hýbou, všichni protestují. Avšak nemají všichni jasno o tom, proč se chystá zákaz trampingu. A to je to nejdůležitější. Abychom věděli, jak se máme bránit, musíme vědět, kdo a proč na nás útočí.

Někteří kamarádi píší, že „vláda nemá času na řešení drahoty a nezaměstnanosti, avšak takovými malichernostmi, jako je zákaz trampingu, se zabývá“. Prý takový zákaz byl by „omezováním osobní svobody“. Prý je to „zákaz nesmyslný a pro kočku“. „Kam to spějeme, pane ministře?“ táže se jeden kamarád. „Tramping nesmí býti svazován a také nebude“ atd.

Nesprávné názory, kamarádi!

Vláda nedělá malichernosti, nepřipravuje nesmyslné zákazy, ví, kam spějeme. K předvojen-ské výchově mládeže spějeme. Státníci vám žvaní o míru, ale připravují válku. Připravují válku tak, že už kluky od dětství chtějí cepovat na řádné, poslušné vojáčky. Poněvadž tuto dresuru mládeže, která nebyla ani ve starém shnilém Rakousku, zavedla už fašistická Itálie, Jugoslavia, Polsko, poněvadž už jí zavádějí na návrh sociálně-demokratického poslance Paul Boncoura ve Francii, chce jí vláda zavést též v Československu, aby chom nebyli pozadu. Předáci všech státotvorných stran se již vyslovili pro předvojenkou výchovu mládeže. Velké paďourské sportovní organizace, jako Sokol, DTJ, Orel a selské jízdy, chtějí mládež předvojensky vychovávat. Ale jak mohou exerceovat mládež, když ta jim utíká do trampingu? Co mohou páni dělat, než buď zakázat tramping, anebo udělat z něho paďourskou organi-

sací, která by poslouchala pokynů se shora? Nemohou dělat nic jiného a pokouší se o obojí. Vždyť ty novinářské štvance v tisku pana Stříbrného, v „Politice“, v agrárních novinách, všechno to žvanění o trampských orgiích nemělo jiný účel, než připravit veřejnost na zákaz trampingu. „My nezakazujeme tramping proto, abychom nahnali mládež zpět do našich organizací, abychom ji dostali na execírák, ale proto, poněvadž trampové páchají orgie, zne-mravňují mládež! Takovou budou páni připravili, proto štvál proti nám jejich tisk.

Na druhé straně ti samí páni podporují tak zvané „nepolitické živly“, lidi, kteří říkají klukům: „Nestarejte se o nic, než o zábavu, naplňte na všecko a utečte do lesů.“ Pomocí těchto lidí chtějí ohočít trampy a udělat z nich „mírnou cestou“ svoji organizaci.

Avšak, utečte, kluci, před execírákem do lesů, když bude v celé Evropě uzákoněna předvojenská výchova mládeže! To byste museli utíkat až někam do pralesů rovníkové Afriky, mezi opice!

Co tedy dělat? Především si uvědomit, že se nejedná o žádnou malichernost, ani zbytečný zákaz, nýbrž o plánovitě vedený útok, jehož účelem je buď rozdrčení, anebo ovládnutí trampingu, že jde o to, připravit mládež o poslední volné chvílky a nahnat ji na execíráky.

Před tímto útokem neutěcháme nikam. Nutno se bránit za pomoci všech lidí, kteří nesouhlasí s tím, abychom od dětství byli otroky pačourských vykořisťovatelů a jejich státu. Všichni trampové se musí především sejít a domluvit se, jak se budou bránit. Nutno co nejrychleji dát dohromady široké oblastní sleziny na severu, v Plzni, Čes. Budějovicích, Brně, Mor. Ostravě a Bratislavě.

Kluci a dívky, do toho! Nezakážou nás, ani neochočí! Nejsme jen sami trampové. Desetitisíce dalších mladých lidí půjde s námi. Žádnému se nechce na execírák a nikdo se nenechá okrást o poslední volné chvíle života.

Všichni na svá místa!

budeme třeba potom, až jak budeme poslouchat). A zase ty ubohé hlavy tíží starost: Tramping, jaká to příšera. Co už se o tom napsalo, co namluvilo. Ale nic platno, jako mor se tramping šířil, cele romany by mohli být o těch orgiích (snad p. Neubauer to zpracuje, doufáme — abychom pak viděli celou tu spoušť, co jsme napachali a abychom už jednou pochopili tu ušlechtilou snahu našich vlastenců, vést nas od zkazy. Škoda, že už to pan Neubauer nenapsal, mohlo to být ted — moc dobrě). A že slova mnoho nepomahají — učinily je skutkem a vydali zakaz, ve kterém zakazují vstup trampům do přírody. Nuže, vidíte tu úzkostlivou starost o nás? A tak kamarádi, kteří jste ještě tak šťastni, že pracujete, delejte hezky mlčky svoji práci, bez reptání celý týden, v sobotu a v neděli pak můžete jít čistě a svatečně oblečení na korso na Narodni třídu neb na Václavské náměstí, uctivě se vyhýbejte nastrojeným damám a jejcím pinčům, naučte se jejich mravům (eventuelně kupte si knihu o bontonu, „Hvězda“ vam ji případně dodá) a mějte ten český zlatý lid v podobě dam a panů ve vážnosti, neboť všichni budou mít podíl na vaší „zachraně“. A až budete unaveni, Praha má mnoho pohostinných míst, můžete pak zajít řekneme k „Flekovum“, tam se jistě osvězíte. Povídali Voskovec s Werichem, že prý budou veukovský vzduch, který jsme chodili v sobotu a v neděli křást, docela prakticky zužitkovat, budou ho posílat sem do Prahy a s ním čepovat pivo, a pochopitelně, že se ho trochu vždy do toho piva dostane a když se vypije několik sklenic, tak vam tváře zčervenají i nos, myšlenky se zušlechtí, budete cítit pro vlast, místo trampských odrhovaček budete zpívat krásné vlastenecké písničky, třeba: Hej Slovane (ne avyste se spletly a zpívali hej rup do Slovanu) a jiné milé a „naše“. Vidíte, že nejsme tedy o nic ošizeni, to je přece krásný čin, no ne?

A pak se bude v novinách jasad nad tou naší národní a vyspělou uvědomělostí. A vy, kteří jste ještě nekonali vojenskou povinnost, nezapomente, až vam navlěknou vojenský kabát, za co vděčíte, že musíte být vzornými vojáky a nezapomente přisáhat, že budete ve zlaté matičce vlasti tenhle režim chránit do posledni kapky krve. Víte přece, co se vše pro vas děla, co stojíme námahy a také peněz, neboť se museli přibrat ještě četníci a hodně vyzbrojit, aby úzkostlivě dbali zákazu, abyste se neobjevili někde venku v lese a nekradli ten čistý vzduch. To vše se dělo ve prospěch zdraví, péče o mládež. A tohle vše je v naší osvobozeně vlasti. Jste spokojeni, že jo? A proto: Ať žije zakonodarna „humanita“! Božena.

**všichni na III. potlach pražských trampů v pátek,
6. února do národního domn v harlině.
odpovíme všem – každý se může ptát!**

kamarádi!

Byl jsem s bráchou přítomen trampskému potlachu na Smíchově „U čísla“. Nemohl jsem se dostat ke slovu a také nechťel jsem potlach zbytečně prodlužovati — mluvila ústa povolnější

Ale přičiním k tomu pár poznámek:

Souhlasím plně ustavením akčního výboru trampů, jak také většina kluků schválila. Heleďte, chlapi, nemusíte mít žádných obav ohledně „organizování“ trampstva. Takový výbor je pouze dočasný pro dobu nouze — až nebezpečí bude zažehnáno, tak taky zmizí a musí zmizeti. Je to jediný a taky nejsprávnější postup k odrazení pačourského náporu.

Mluvilo se taky o tom, má-li se kluk z našich řad zabývat politikou. Trampstvo není ani odborová, ani politická organizaci, a zdálo by se, že svobodní mužové, jakými trampové skutečně býti chtějí, nesmí se míchat do politiky. Mám však za to, že o politiku se starat mají a vlastně musejí — poměry ve „svobodné“ otcině je k tomu nutí. Sledujte zajímavou souvislost: ve dnech, kdy vyšlo ve vládním listu oznámení o zákazu táboření v přírodě, zabývalo se vedení sokolského „bratrstva“ o rozšíření tělovýchovy pojetím táboření do sokolského programu, čili jinými slovy, jak snadno, rychle a laciným způsobem dalo by se udělat z trampstva stádo loyálních a „státotvorných“ občanů.

Nejlepší odpověď na to můžete dát jedině vy, kluci Srandu teď stranou, postarej se každý o to, aby se naše řady aspoň zdvojnásobily, každý získej třeba jen jednoho kluka, který je mimo tramping, vylož mu o co jde, našlap mu do hlavy, že jeho místo není mezi Sokolíky, Vorlíky a podobnou čeledí, ale že musí s námi do jednoho šiku, za jeden provaz táhnout. To je přece taky kus dobré práce pro naše hnutí a nejlepší odpovědi na plány panů s předvojenskou výchovou. Taky každý může říct víc, ale tady by to bylo pro pana vládu, no, dyť víte, co chci říct!

Tulák Redden.

Také čert ví, eo je právo, ale nestará se o to.

(Černohorské přísloví.)

ruda čermák:

plyn.

(Kus války v míru.)

„Masky nasadit!“

Dvě slovní úsečky protrhly vzduch. Porozuměli jsme příliš dobře. Do plynu! Prý slzotvorného.

V mžiku máme masky na hlavách. Podobajíce se příšerám, díváme se kolem dvěma slídovými okénky, která se ihned potí. Z jedné masky se ozvalo groteskní, tlumené „Búúú“.

Vehnatí nás do plynové komory jako pokusné králíky. Pak hermeticky uzavřeli. Patnáct mužů. V smutné, úzké stěny, do kterých mžourá jen malé, dobře uzavřené okénko.

Plyn, plyn. Už ho pustili.

Vidíme, jak naplňuje prostor. Vniká mezi nás. Do nás. Do všeho.

Přesto, že křečovitě přitlačujeme masku těsněji k obličejí (ač je připevněna náhlavními pásky), cítíme, jak počíná plyn štípat do očí. Mozek jímá hrůzná myšlenka oslepnutí. Tedy přece slzotvorný. Soused mi něco povídá. Krčím rameny. Nerozumím!

Strach! Masky nepřiléhají dobře. Držíme se za hlavou jako zoufalí. Nervy horečně pracují, slída se neustále potí, až s ní stékají kapky. Vdechujeme odporne výpary gumy. A oči nesnesitelně pálí.

Pokud nám zapocená slída dovoluje rozeznávat, vidíme se po různu rozlezlí jako švábi.

Spotřebujeme pomalu všechn kyslík z dusného vzduchu. S ním každou vteřinou ubývá vlasteneckého citu.

Žíly na spáncích nabíhají k prasknutí.

Ústa se široce otvírají a lapají po vzduchu. Patnáct lidí si navzájem krade vzduch.

Mezitím uzavřeli přívod plynu. Dech řídne a krátí se. Rukou se zmocňuje šílená touha: strhnout masku! A ven, ven!

Tato touha se zesiluje, zhušťuje, zveličována kletbami, jež zmírají v mase.

Zavíráme bolestivé oči, abychom neviděli kamarády, opírající se bezmocně o zeď. Snažíme se utéci poslední myšlence: což nebudou-li nám moci zavčas otevřít? K utkvělé představě oslepnutí řadí se druhá: udusíme se!

Šedivé, nepřátelské stěny komory pochodují do jejího středu. Strop klesá, klesá, klesá... Cítíme ve hlavách jeho tlak.

Maska nemá téměř už co filtrovat.

Dost!

Oddáváme se tupé resignaci. Vše je už jedno. Vše je bezvýznamné. Jenom někteří dosud ochable klejí a buší na dveře, které se neotevírají. Vždyť nás přece musejí pustit!

Barevná kola se nesmyslně točí před zavřenými očima. — — — Teď, teď, ještě ne, teď...

Jako z jiného světa vnímáme náhlé cvaknutí zámku. Dveře se otvírají. Tedy přec! Konečně.

Počínáme zase vnímat. Dýcháme hlouběji. Procitli jsme. Ožívujeme. Tlačíme se zesláblí dychtivě k východu. Každý chce být první venku.

Vyhrnuli jsme se jako divoké stádo. Div. Neomdlel nikdo. Jen masky, ten cenný erární majetek, jsou řádně zadýchány. Celé vlhké. Zpocená guma zase dráždí protivně čich.

Odpočíváme, celí zpitomnělí, masky dosud na hlavách. Po chvíli je snímáme a přivírajíce rozbolavené oči, opijíme se čerstvým vzduchem. Prý na hřbitově je vzduch nejčistší. Zmíněná plynová komora sousedí úzce se hřbitovní zdí. Věru, sympatické okolí.

V hlavě stále ještě bolí a ty oči proklatě pálí...

Plynový oficír se nám posmívá. „To je toho. Vždyť jste tam byli jen chvílku.“

Vojáci otrávil v malé komoře lásku k armádě a přinucení plakati, pochovali ji na přilehlém hřbitově.

Veřejná schůze trampů a místního obyvatelstva koná se 1. února o 2. hod. odp. v Lukách pod Medníkem v hostinci Pepíka Lněničky. Kamarádi z okolí, lo-stavte se všichni protestovat proti zákazu trampingu.

Trampské kanadky
originál anglický Dni box
**Kč 178'-
až 198'-**

Jaroslav Bohata
Smíchov,
Protí. Knížecí.

Těž poštou na dobírku. vvn'acene'
Udejte číslo nohy.

Vedlejší příjem

pro každého bez zvl. znalostí po svém zaměstnání. Pište ještě dne listek. **Brož, Kardaš, Řečice, Čechy.**

Boxing Athletika Football

Box-Sport.

oficiální orgán říšskoněmecké unie profesionálů a amatérů v č. 534 napsal o posledním matchi Nekolného následující zprávu:

Dopis z Paříže.

Skála, o kterou se vichřice roztříštila.

Čechoslovák Nekolný, který dosud své soupeře odfukoval jako hromádku smetí, našel již svoji skálu, o kterou se jeho vichřice roztříštila. Jeho velké vítězství nad belgickým rohovníkem Desmetem, které vyhrál krásným způsobem, zdálo se býti nejlepší prognosu pro další jeho dráhu. Ale ty neslýchané starty, to tempo, které konečně sežralo své vlastní síly — samo ho zničilo.

Ve čtvrtek našel ve Francouzovi Alverelovi svého přemohitele. Přirozeně, že sál Wagramu byl vyprodán do posledního místa. Čech měl 65:500 kg, Alverel 64:250 kg.

Čech musel ve 2. kole po pravém kontradirektu na 4 vteřiny a též v 10. kole po háku na játra a na bradu jíti k zemi.

Nekolný boxoval velice nečistě. Strkal hlavou a musel býti několikrát za to napominán. Po 10 kolech přiřkli soudci (die Richter) vítězství Francouzovi.

Marně jsme ovšem dosti dlouho čekali, že některý z časopisů soudných i nesoudných čtenářů, uveřejní tuto kritiku z Box-sportu, který je znám svými odbornými a nestrannými referáty.

Není konečně divu. Pan Hruban se s panem Kaisrem dohodli a mohou nám teď pouze odepřít referentské lístky. To nám bude konečně jedno; jedná se nám pouze o sport a nikoliv o kšeft. Ing. C. Mila Šídlo.

Tramské lyžařské závody.

Osada Údolí Děsu pořádá dne 8. února své první meziosadní lyžařské závody a závody jednotlivců o putovní poháry. Proposice zasilá a přihlášky přijímá: Josef Farkač, Smíchov, Stejánikova 22.

Vylučovací boxing-match v Edenu, při kterém se utkal mistr ČSR Jirák s Plecítým (B. C. Kladno), kterýž je dobrým kamarádem-trampem, byl přes Jirákovu neustálé foulování, tlčení hlavou a zřejmou převahu Plecitého, kterému v naší partě říkáme Zrzavý Táta — prohlášen nerozhodným. Přál si tak náčelník Čs. U. B. A. pan dr. Šembera, jak se vyslovil jeden z bodových soudců, kteří tento match bodovali 100procentně obráceně. Pořádky v Unii — což? Johnny.

šmelink:

vzniká důvodné podezření...

Hráli v Praze Kanaďané. Týdny před jejich startem mobilisovaly čl. žurnály sportovní veřejnost. M-a-n-i-t-o-b-a — to bylo slovo, ke kterému byly ve všech sportovních rubrikách připojovány ty nejsilnější sportovní superlativy. Nedostizitelní, nevyrovnatelní, nepřemožitelní — Mistři.

Kanaďané přijeli a zvítězili i ne-zvítězili. Se svazovým mužstvem hráli nerozhodně, LTC porazili jen 2:0. Veliké nadšení opanovalo sportovní žurnalisty. Vyrovnali jsme se nejlepším!

Ale toto nadšení nemohlo vyhladit vzpomínku na příkoří, které se při této příležitosti událo za sportovní žurnalistice. Pořadatelé nejen že většího inserátu nezaslali, placených noticek neposílali, ale ani řádných vstupenek žurnalistům neposkytli.

A přece žurnalisté se přičinili, aby co nejvíce diváků přišlo na Štvanici. Opominuli při tom i svou obvyklou obezřetnost, neinformovali se ani, jak to s tou Manitobou vlastně vypadá, jaké je její místo v kanadské kanadě, je-li mistrem či snad jen

mužstvem prostředním, nebo dokonce druhotředním.

Obezřetní žurnalisté, kteří bez váhání zjistí, co měl včera k obědu jeden z nejlepších veltérů Evropy, který se utká s naším nepřemožitelným“ atd., kteří neopominou informovat své čtenáře o tom, že oblíbený jezveček pravého obránce „mistrovského teamu severního Monaca, který bude příští nedělí hostem našeho ligového teamu“ dostal koliku, tito žurnalisté v nezištném zápalu pro hokejový sport zapoměli zcela informovat se o umístění Manitoby v kanadském hokeji, o její třídě. Stačilo jim, že před lety vyhrála pohár, aby naladil svá lyrická pera do poloh nejlíbeznějších

Až teprve urputní pořadatelé, kteří nedali jim žádných vstupenek, připamatovali jim jejich povinnosti.

A tak 4. číslo nejinformovanějšího sportovního týdeníku „Star“ přináší o zápasech s Kanaďany jen výsledky a poznámku, že „vzniká velmi důvodné podezření, že nebyl nám ukázán prvotřídní team kanadský, nýbrž mužstvo, které není na čelných místech mistrovského žebříčku kanadské země“.

Pozdě, ale přece. Velmi důvodné podezření však trvá, že sportovní žurnalistika má předběžný i dodatečný zájem jen o takový sport, jehož pořadatelé jsou uznáni

Jakej je rozdíl mezi Dykastem a Pídou? Dykast tluče rukama a Pída hubou. Otík.

Bibý by bylo: Hrát divadlo pro nezaměstnaný, prodělat, a čtít na nich náhradu. Otík.

— Franta má záskrt ...

— Pro Krista pána!

... zaškrtnutej v Trampu ten článek o předvojenské výchově.

Ustavení sportovní komise „Trampa“.

Spolupracovníci sportovní hlídky v Trampu rozhodli se ustavit při časopisu sportovní komisi, jež by měla na starosti řídit jednak hlídku a hlavně pořádati tramské sportovní podniky všeho druhu. S nastávajícími jarními měsíci bude třeba, aby všechny zápasy, utkání a j. byly v „Trampu“ uváděny a vyzýváme proto všechny osady a kluby, v nichž se pěstuje jakýkoliv sport, aby okamžitě delegovaly jednoho kamaráda, jenž by se pravidelně zúčastňoval práce a porad komise. Sportovní hlídka „Trampa“ bude značně z jaru rozšířena a záleží proto na o.č. dách a klubech, aby byly s námi v nejužších stycích. Přihlášky do sportovní komise adresujte na redakci.

Teplota a světlo - zapárha éřů.
Perrolejov-plynová kamna „EX“
 k vařeni i vytápění.
 1 hodina topení = 30 - 40 hal.
 domácí výrobek.

Perrol.-plynové žárovkové lampy „PIONIER“ desíti, mrazu větru vzdorné
 1 hodina svícení .00-50, svíček = 12-15 hal.
 Státá výstava a bezzávazné předvádění.

NTES - A. P. ... K. R. O. V. S. K. Á. Č. 56

— Dugasi! řekni nám, co je to žluté nebezpečí!

— Síť, to je zahozená slupka vod banánu.

Nora.

Povídá pan učitel: „Miláčkové, dneska si napíšeme, kdo co rád jíte. Ale povídám předem: ne, aby někdo vop'soval!“

Když pak pan učitel úkoly prohlížel, viděl toto: žák František Skočdopole napsal já má m rád buřty a Parlášek, co seděl vedle, napsal: Já t a k y.

— Čéče! Tomuhle říkáš telecí kotleta? Vždyť je to urážka pro každý tele!

— Tak promiň, já tě nechtěl urazit! Dandy.

„Modré voči, proč pláčete...?“
 ... síť, my loupáme cibuli.

Farář a lékárník se pořád hádali vo slepice. Jednou chytil lékárník farářovo kuře na svý zahradě. Poslal ho farářovi s nápisem: „Nepokradeš!“ Farář kul krouhou pomstu a když zase chytil mezi svejma slepicema lékárníkového kohouta, poslal ho lékárníkovi s cedulkou:

„Nesesmilníš!“

— Vočeho máš tu bouli na hlavě?

— Plif sem na firmu — a vona mi spadla na hlavu.

„A dyž sem se navracel z vojny, zapomněl sem tam něco a skoro celou cestu jsem proto brečel!“
 „Hm, snad né děvčátko?“

„Ne — ale nafackovat roťákov!“ — šefe.

Pročpak si za náma nepřišel do hospody?

Nemoh sem. Já byl se ženskou v hotelu! Poslouchej, víš jak se říká ženskéj, kerá de s každým chlapem?

Človče, nenadávej, dyk to byla tvá žena!

KDYZ KANADKY TEDY OD VÝROBCE VESELÝHO

PRAHA — Jáma.

Beneda:

Těžkosti

Život není jen jednoduchý problém: kus chleba
s tmavou a bílou kůrkou a vonící střidou,
kus masa a měkké náruči.
Život je maa a bída a někdy i těžký zarmutek třel-a,
kdy dny s pochopu doternosti a bezohlednosti přijdou
a zle a neurvale křiknou a zahučí.

Chodníky ještě nikdy neobtěžkaly zelení a klasy,
na studené šachovnici humpolácké boty hrají královský děj.
Obrovskými plakaty město spokojené břicho v smichu natráská st.
Clown z variété je i s červeným plátnem po 16. v měsíci na prodej.

Dřevěné nasady v kladivech usnuly. Hřídle leží jak svleknutí hadí.
Vapno a písek už nemohou napít se vody a na maštu utvrdnout.
Někdy se člověk s životem o šerednou skutečnost vsadí
a slabým padlem pak nepřemůže proud.

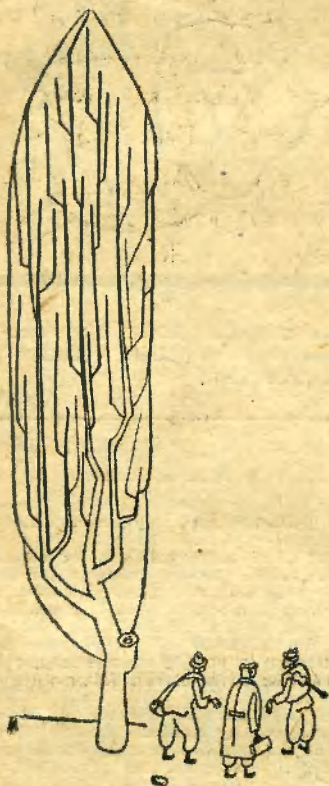
Hodiny dne lezou pod zavřenými dveřmi továrny a šplhají po komíně.
Hlad není jenom narok žaludku a všetečná chuť.
Chvilu překládané nezaměstnanými rukama protahují se lině.
Hospodský stokrat načina bandasku kminky a naraží plnický sud.

Lupiči štěstí podpisují směnky hroznými slovy.
Nůž v zadech není poukazkou na nebe a klid.
Pro vianu zastupu mudrci hledají přílehava nazvoslovi.
Chudí větou dovedou zahrozit mečem — a dovedou klít.

Muž se ženou utopi naděj v hrníčku s kávou,
více než na život myslí na rakev a rov,
visíce bez užítku na kyvadle dne.

Sen:

ulicemi hřmí písen nad lidstva hučící lavou,
ktera trestá pravdou a spravedlností odvažných slov
a ukáže vždycky ku předu, nežli se ohlédne.

— Kluci, kluci, — Venca visí
v hospodě!!!

— To je toho, to já taky.

— No jo, von se ale, blbec,
voběsil! Bytná.

— Na co máš v brocahu to sklo?
— To je tabulovej vocet!

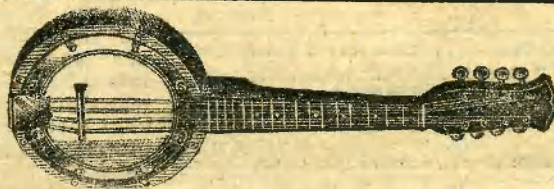
— Hajej, můj andílku, hajej a spi...

— ...'símte, mutr, já se ti divím, jak chceš,
abych spal, dyž mi tady tohle hulákáš. Teddy.

TRAMP

1929

Podařilo se
nám získati
pro naše
čtenáře prvý
ročník „Trampa“ a prodáváme jej po 20 Kč.
Pospěšte si, na skladě jen několik výtisků!!

Samarádi!

Nejlepší kytary, banja a mandoliny, koupíte u fy.
ANTONÍN KONRAD, Praha II., Na Zbořenci 15.
Veškeré hudební nástroje! — Doporučujeme!

Squaw

stránka
našich
děvčat

Jak ztrácíme kamarádky!

Helena je hezké děvče, jistě ji z vas někdo zna. Je pěkně urostlá, velice krásné modré oči, hezka ústa a zlatě krásné vlasy. Ale také jak byla hezka, byla i hodná. Veru neviděla jsem ještě tak dobré a upřímné holky jako je Helena; a jak vesela vždy byla, samý žert, úsměv milý vždy kvašlil ta hezka ústečka, každý ji měl rad. Ale co je to vše platné, je už pro nas ztracena. Helena je švadlenou, měla maminku, chudou vdovu, která ni opatrovala jako oko v hlavě. Ale zemřela a Hela zůstala sama, bez prostředků, a k tomu ještě ji propustili ze zaměstnání. Jeden nobl salon u najal jako manekynku, vše bylo na ni krásné, vše jí slušelo, protože ona je sama krásná, a tak předváděla při odpoledních čajích moderní roby, plesové toalety, kožichy a pod. Damy z velkého světa, které mají plně měchy, ale nemají eleganci a krásu, dívaly se na ni zlatými lorněty, držice u sebe psiky, a učily se od ni elegantnímu postoji, zapominajíc, že v té době je chudá holka, která, až ty cary svlékne, ma stěží se do čeho obléknout, a za těch par korunek, které dostane, počítá, co by si koupila k večeri, aby jí zbylo na nocleh. Teď má Helena „mecenáš“, který ocenil její krásku na módních přehládkách, a ma dost prachů, aby si jí mohl koupit. Říkali o ni, že jí její krása svedla k špatnosti, ale ja tvrdím, že to nebyla její krása, byla to bida, její těžké postavení a pak to oblékání do těch drahých látek, které ni tolik slušely a které se jí líbily. To vše n svedlo. ěe mi líto Heleny, že jsme jí ztratili, ale také proto, že až ten padas jí zučí, až se jí nabaží, tak jí odkopne, a co z ni pak bude? Heleno, dívko drahá, není možno, aby ses ještě vrátila? Přijď k nam, my ti pomůžeme, nezůstávej v tom bahně, je tě velka škoda!

Božena.

Děvčata, holky, kamarádky a hlavně Molly!

V 3. čísle „Trampa“ jsi Molly napsala, co se mi zdá, nejslaběji řečeno, moc podivně a zmateně. „Rovnici, která by v náruč položila chudé i bohaté, do nejděší smrti nikdo nevmyslí. Teorie o kapitálu a proletariátu jsou svatým učením, posobně jako otcenáš.“ Strašně, ale strašně moc se divím, že pro tebe může být „teorie“ kapitálu a proletariátu svatým učením, že tě ten kapitál už dost jasně nepřesvědčil o tom, že není jen „teorie“, že je to celý živý systém, systém, který tě okrádá, ubíjí a vysíluc. Jak jen lze takto srovnávat? Copak nevidíš celou tu životnost tohoto boje

mezi kapitálem a proletariátem? Proletariát je celá třída pracujících, kteří jsou okrádáni, a kapitalisté ti, kteří je okrádají; což to vše není dost jasně pro každého? Nevidíš ty tisíce zablýžených hornůk, nevidíš ty tisíce nezaměstnaných, hladových, kteří chtějí pracovat a žít, nevidíš tu celou krizi toho kapitalismu, který už bojuje z posledního, nevidíš to soustavně okrádání všech pracujících tím kapitálem? Což se na to lze dívat takto povrchně? Což nekřičí jasně reportáže Gézy, články Franty Šerifa, což to nečeš z každé řádky těch, kteří zakusili a zakoušili na své vlastní kůži, co to je, ten kapitál a který není jen „svatým učením“? Což vůbec lze hledat náukou rovnici, která by nás položila v náruč těch bohatých, znáš snad někoho, kdo by ji chtěl hledat, a proč by se vlastně měla hledat rovnice, když všichni cítíme, že jde o boi, ve kterém to my musíme vyhrát, že do té doby ti bohatí nedovedou a nikdy nebudou nic jiného provádět, než okrádat ty chudé a pracující? Je možné se dneska omezovat pouze na kamarádství? Vždyť je tolik samozřejmé, že je mi kamarádem každý, kdo pracuje ke stejnému cíli — a dnes není možno pracovat k jinému, než k tomu, aby kdo nepracuje, prostě nejedl a abychom my, kteří pracujeme, jsme mohli lidský žít. Snad se ti to bude zdát kožené a „málo trampské“ — snad si řekneš to už tolikrát slyšené „michá do toho politiku“ — ale zamysli-li se trochu a půjde-li trochu hlouběji, musíš uznat svůj omyl, musíš uvidět dokonale a jasně, co bývá v „Trampu“ často dokonale a jasně psáváno. Myslím, že je zbytečné, opakovat znovu totéž. Vždyť běží stále o jedno a to samé — stejné o náš lepší život o náš celý lepší život, kterého je trampování jen částí. A stavím-li se proti tomu, aby mi nebyl brán nárok na kus lesa, kus zeleně, stejně se musím bránit, je-li mi žebrácky placeno za práci, vždyť ti, kteří mi chtějí ukrást ten kousek zeleně, jsou ti sami, co mě okrádají jinde. No, to by bylo všechno. A nepřeji si nic jiného, než aby ta naše stránka „squaw“ byla stejně jasná jako jsou články Gézy a Frantovy, no a protože si toho přeji, tak také pro to musím pracovat a toto píši. Lida.

Děvčata — trampky!

Promiňte, že mezi vás lezu, aniž bych byl Lucie, Boža nebo Molly, ale proto, že ve „Squaw“ mne něco bolí a to je to věčně nekonečné — která je a která není dobrou kamarádkou. Těma párma řádkama žádná z Vás ještě není tou pravou kamarádkou . . . když byste neměly to věrné kamarádství v krvi! A pak — jedna z Vás psala, že každý jezď ven pro vyrazení, ale chyba lávky! My zde jináč pohlížíme na tramping, než ona pisatelka. Tramping je pro městské kamarády i dívky spojování městských s přírodou, ale pro nás, kteří žijeme v horách celá léta i zimy pro přírodu, tak jako příroda pro nás znamená tramping: Život. A nyní chtějí nám život vzít, ale přes to z nás chtějí, mít statnou oporu mladého státu! Ale jaká bude bez života? Bláhovci, kteří kují zákony! A proto, divenky, nechte niž všech dis-

kusi a pamatujte, že i na Vás platit bude těž chystaný zákaz trampingu!!! Ahoj!

Šerif Nestyda.

Čaňhrad, 19. ledna 1931.

Máje ze Zambezi!

Poslouchej, holšičko, jestli Ty myslíš, že jsi dobrá trampule, tedy věz, že se rozhodně mylíš. — Ty jezďíš na čundr pro zábavu a vyvětrat si pajslika na čerstvém vzduchu jak píšeš, Ahoj, panenka, trampské srdečko vabi lesy svojí krásou a blaženým klidem. Ale to už bych Ti odpustila, láska k přírodě je prostě vrozená, za to nemůžeš. To mne však na Tebe rmoutí, když tvrdíš, že všechny, jakmile oblékne v pondělí městské šaty, stává se z nás zase civilní člověk. Tak, a v trampském kvádru tedy nejsme lidi. K smíchu, házíš blátem sama po sobě. Pamatuj si, že dobrou trampku hadry nezměň. „V civilu“ ji poznáš podle nenapudované tváře, podle jednání, podle chování, podle její přirozenosti. Velká škoda, že jsem tak daleko, že nemohu si s Tebou osobně pohovořit, aby jsi mě mohla prozradit jaký požitek a rozkoš nám poskytuje tanec. Já si myslím, že, když chodíš do kaváren tančit, tak buď ješ s paďourem a když třeba s máti, pak ale docela určitě tam sedíš na milost odkázaná zase usmloueně a třeba ještě všelijak nemocnému paďouřovi, až si pro Tebe přijde tančit. Je zajímavé, že se trampům vytýkají hulvátské způsoby, že se lubuje na příliš volný styk děvčete s hochem v přírodě, že časopisy paní a dívek považují trampskou morálku za poukou bublinu, co však se skrývá nestoudnosti a smyslnosti za elegantními tanci, to žádný nevidí a pro to se ještě dělá reklama. A co říkáš, nemohla by jsi kavárny změnit za trampské večírky a potlachy. Milá Májo, nesmiš zapomenout, co patří k pojmu dobrá trampka a viš, není to tak snadné býti silnou a otužilou kamarádkou a líhavě také něžnou bytostí se smysly pro všechno dobré. A až Ti „rodíčov dovolí“ v létě jezďit na čundr, uiišťuj Tě, že se docela určitě obejdeš bez „divokého“ šátku na krku a prosím Tě, nech ten gráncec doma, abys nerušila klid přírody a neplašila ptáky, po případě nezrozlobila dobrého trampa s kytarou. A jestli přece někdy vypadneš do přírody s gramofonem, pak tomu neříkej, že ješ na tramp. A pamatuj si, že býti za jedno s přírodou, jest býti konečně živ! Ahoj! Bobina.

Ašiuot

Proč se taky neozýváš ve „Squaw“. Či jsi stále táž, co dřive. Jedna z těch málo dobrých. Ozvi se ale přec, co je z Kolbenkom, Dachvodem, Libřici a Lodenici. Či jsi snad se nám již odcizila? Odpověz nám do „Trampa“.

Drátěník.

— Kluci, ať žije předvojenská výchova. Ode dneška ani krok do hospody.

— Chodíme jen do pivnice.

— Proč jste ukradli to tele?

— Von ten pán mi je daroval.

— ?

— Jó, povídá, co stojí? Ale to nestojí ani za řeč. Tak jsem mu řekl: Děkuju a šei jsem.

Jihočeská slezina trampů v Českých Budějovicích.

Jednotně proti paďourům a jejich náhončím.

Bez plakátů, bez oznámení v novinách, bez dlouhých příprav sešlo se nás přes 300. Na výzvu v několika dopisech sjeli se zástupci 28 osad z celých jižních Čech. To dokážou jenom trampové. Malý sál v Protivínské pivnici byl strašně malý. Pojme 150 osob, no, nacpalo se jich tam na 300. Kluci stáli ve vedlejší místnosti a mnozí odešli, neboť si již neměli kam stoupnout.

To byla odpověď všem paďourům, a především těm, kteří jsou v řadách trampů. Též v Budějovicích osada „Modrá osma“ prohlásila, že se nebude zúčastňovat žádných akcí, poněvadž je to „netrampské“. Slezina ukázala, že se s podobnými živly nesmíme ani na okamžik patlat, ať jdou ke všem čertům.

Po řeči kamaráda Rikina bylo jednomyslně s nadšením přijato následující

prohlášení zásad tramského hnutí:

1. Tramping je sociálním hnutím proující mládeže dělnických a středních vrstev.
2. Je vyvolán nespokojeností pracující mládeže se stávající společenskou organizací, sloužící zájmům soukromých podnikatelů, zvaných trampy paďoury. Tito paďouři vládnou ve státě, chtějí zakázat tramping a donutit pracující mládež, aby se v jejich zájmu podrobila předvojenské výchově.
3. Klademe zájem všech pracujících, a zvláště mládeže, nad zájem paďourských peněžních žoků, zastíraných vlasteneckým žvaněním.
4. Odmítáme každou politiku, kromě té, která je vedena jediným cílem — osvobodit pracující lidi z třídní nadvlády paďourů. Jen taková politika je tramskou. Odmítáme především ty, kteří pod záminkou „nepolitčnosti“ snaží se nám namluvit, abychom se nestarali o své existenční zájmy, abychom byli „hodní“, sportovní a zaměstnávali se kanadskými žertíky. Prohlašujeme tyto lidi za náhončí paďourů, kteří nemohou být nikdy našimi kamarády.
5. K řízení svého postupu volíme tramské výbory, v nichž jsou zastoupeny všechny osady, místní i závodní kluby. Jedině tyto výbory, pověřené důvěrou všech kamarádů, mají právo vystupovat jménem trampů.

Dobré lyže
Sport „canada“
Vinohrady,
Safaříkova 1.
Žádejte ceník.

6. Naším jediným listem je „Tramp“, časopis vydávaný a vedený trampy.

7. Vyzýváme všechny kamarády z celého Československa, aby se připojili k našemu prohlášení a semkli se jednotně proti paďourům a jejich náhončím.

Po živé debatě zvolen oblastní výbor trampů, v němž se nacházejí následující kamarádi. Tíba, Nora, Caribu, Señor, Gody, Paša, Bludný Joe, Old šerif a Jerry R.

Bylo zdůrazněno, že každý člen výboru, který by nepracoval v duchu přijatých zásad, dostane hobla, nabije se mu kušna, načež bude vyloučen.

Nejbližší úkoly výboru jsou: Tisk, kluby a scéna. Schůze výboru každé úterý v 7 hodin večer.

Z konaných již protestních schůzí proti zákazu trampingu a proti předvojenské výchově obdrželi jsme již resoluce z následujících míst:

Most (Turksib a Frunze), Lomnice n. Pop. (10 podpisů), Písek (Rudá Tajga), Kolín (slezina, na které bylo přítomno 300 trampů), Strakonice (T. C. Sbratřeni), Jindř. Hradec (osada Tolmačov), Poděbrady (Old Michigan a Novgorod).

Několik dalších došlo ještě během tisku a nebylo proto možno tyto zaregistrovat.

Všechny budou přečteny na III. potlaču pražských trampů, který se bude konat v pátek, 6. února v Národním domě v Karlíně.

Tramský akční výbor předá resoluce společně příslušným úřadům.

Neotálejte se svoláním oblastních schůzí v místech, kde nebyly dosud konány.

Věc je vážná, nevěřte staříckým trampům, kteří jsou zjednáni k hašení odporu, věřte jen sobě.
T. V. D.

Kamarádi, na osadu vezměte jen výbornou dršťkovou polévku v kostce

„Perfekta“

Ve dvaceti minutách vařená. Žádejte všude!!
Baliček na 3 porce za Kč 3.—. Továrna
Karlín, Zahradní 7. Tel. 29414.

drby z čundrů

V Litoměřicích - Terezíně se upatřila couravá banda hnusných trampů, „cítitelů dobrých nápojů“, slyšící na jméno „YUCON“, sílakaná ze všech koutů naší drahé vlasti a přilehlejších planet. Osada je bez stálého místa, každé dutej jak bambus, veškerý vosadní inventář je rozsekáná půlka stanu. Paďourům voláme „Vy nám taky“ a jim na vzdor budeme pěstovat řádný kamarádký trampung. Zimní sleziny ve středu u „Lhotských“ v Litoměřicích. Kluci a děvčata z okolí, kteří jste již syti paďourské společnosti, hlase se do osady

Osudem zavátí trempíři k nám hlase se u šerifa Zdravíme celej Sever huronským a hoj! Za vosadu Malej Johnie, co by šerif, Bessie, Gaučo, Jim, Ben a Šuplík. Adresa šerifa: Johnie Kalina, Terezín, pivovar

Kamarádi z Jičína, Semílska, Boleslavsko a celého Podkrkonoší!

Voláme již po třetí a snad i teď marně! Nastala vážná doba, kdy jednotlivců nic nezmuže a celek hodně. A proto spojme se všichni ke společné práci, osobní třenice nechte všude stranou a koukejte co nejdřív se ozvat, bychom nezaháleli ve vážné době. Buďte pište do „Trampa“ nebo přímo na adresu: St. Bohdanecký, Lomnice n. P., „Karlov“. Nejlépe by bylo se slézt v Sobotce anebo v Jičíně? S doufajícím AHOJ!

Osada „Stydlavých“.

Všem kamarádkám, trampkám, oznamujeme, že jsme nedávno založily novou divčí osadu „U tří děvčátek“ a zároveň jim posíláme kamarádké pozdravy.

Za osadu:

Kitty.

Co bys vlastně chtěl, kamaráde?

A byl večírek v Kytíně. Já tam nebyl. Po tom večírku huronský řev nakvašených čtyř osad v Trampu. Večírek se zřejmě nepovedl, no tak teda honem hromosvod. Aha, politika. Politika zničila náš slibně se rozvíjející trampský večírek, ano, zatlačila náš trampský program, ano, dopřála radosti jizlivě se chtechařícím L. O. K. Ano, ano, jen politika! Hrom do ní, pryč s ní, fúúú!! Ale... Kluci, řekněte mi, prosím vás, upřímně mi řekněte, co rozumíte pod slovy trampský program? Písničky! Dobře. A budete-li rejt do paďourů, začne nějaký tramp, který je celý týden paďourem a v neděli si na trampa hraje, řvát: „S. O. S., šmarjá, politika!“ Ano, to už je poli-

tika. Boj proti paďourině je součástí naší politiky. Kluci, jestli mi někdo kromě těch písniček označí něco jiného, běžně nazývaného programem co by bylo trampský a nebyla v tom naše politika, pošlu mu soukromou adresu. Od půlnoci do půlnoci mi může dávat hoble. Na potlachu T. V. D. isem slyšel tato skvělá slova: „Vy mně chcete dostat ke komunistům. Ale já na to neskočím!“ Dobrá, neskákej, kamaráde. Ne, buď co buď. Poslouchej klidně své ministry ve vládě, kteří ti teď trampung zavětují. Miluj dále vlast, žádný ti to neběže. A až ti vlast dá kvér do ruky a řekne „dí“, zahod' svoje trampství, a dí. Žádněj tě nedrží. Persekuce se tě nebude dotýkat. Ty jsi jistě na trampungu moc neztratil. Konečně, metál je lepší než srdce kamarádů od osadního ohně. Jdi: řvi dál, že nechceš být politické! Vemou si tě mezi sebe a naučí tě už politiku znát. Ale nebude to politika tvých kamarádů. V neděli po dobrém obědě dá ti žena „Politicku“, a ty, čta o nových zhovadilostech posledního hloučku trampů, odplivneš: „Zatracená sběř! Zavřít by to měli, stejně to dělá jen škodu!“ Paďouři jdou proti nám. Politikou. Chceme-li se ubránit, musíme jít proti nim. Se svou politikou, trampskou, proletářskou. Čekám, že mi namitneš, že se necitíš proletářem. Valda z Oktábru.

Všem trampům a trampkám ve Plzni a okolí!

Oznamujeme, že po dlouholetém pronásledování a utrpení zrodila se nám osada „Osmi bouřliváků“.

Chatu (místo na chatu) již máme vyhlédnuto, jenom prachy schází. Tedy prozatím stanář.

S bouřlivým Ahoj za vosadu 8. B. šerif

Pepěk.

Redakci „Trampa“ i kamarádům k úvaze.

Jako praví trampove jistě každý z nás máme v krvi tu touhu, podívat se trochu dál do světa, než stále jezdit do své osady. Takové přání se za dnešních těžkých životních podmínek nesnadno uskuteční. Ale přece najdou se mezi námi kamarádi, kteří za určitých podmínek se na takový delší „čundr“ pustí. Ať je to Šumava, Slovensko či „Podkarpanda“, přeci je dobře, jsou-li nám známy předem informace, než jde-li se bez nich. Jde tu hlavně o cizí státy a potřebná znalost jejich hospodářských i sociálních zřízení.

A naš si tedy kupovat průvodce, či shánět od turistů informace, když tuto svépomoc můžeme si zařídit sami. Snad by se v „Trampu“ dala zřídit taková hlídka, kde by se ti zkušenější kamarádi rozepsali o svých dojmech z cizích zemí. Rovněž by bylo zajímavé, kdyby také

kamarádi ze vzdálenějších míst psali, jaké podmínky jsou u nich pro trampování jejich krajem. Zvláště důležité i důvěrné věci by se mohly zprostředkovat osobně či písemně.

Já sám bych potřeboval informace o „čundrování“ Jugoslavií a proto, kamarádi pište!

Ahoj!

Kazan
(osada „Bosáků“).

Poznámka redakce: Uveřejníme již v tomto nebo v některých nejbližších číslech první seznam nejlepších asylů pro trampy na celém světě.

Jak sem dostal dekle.

Stalo se 27. XII. m. r. — Teda před novým rokem. V obchodě se začínala pomalu dělat inventura. — Byla sobota. Blížilo se k fairontu, když nám přišel obchodvedoucí slavnostně sdělit, že v neděli se bude pracovat dále na inventuře, a ještě k tomu zadarmo. To se ví, že sem se proti tomu ohradil. Přece nejsem otrok, abych někomu zadarmo dřel. Obchodvedoucí s tím běžel hned k šéfovi, prej nechceme dělat, a že to štvu. Tak si to asi v kanceláři pěkně se starým dal dohromady. V neděli se nedělalo a já byl po práci zavolaný do kanceláře k raportu. Tam mě starěj povídá: „Sbalte si své věci, předejte skladníkovi náčiní a pak sem přijďte.“

Po vyřízení svých záležitostí se skladníkem štráchám si to znovu do kanclu. Ještě sem nezavřel ani dveře a už na mě starěj chrílil své plamenný slova o hospodářské krizi a o tom, jakěj on je socialista; — no, zkrátka, řůra slov a skutek žádný. Když sem ho z toho vytrh, řka, že se mně jedná o tu neděli a jak vůbec k tomu přišel, abychom delali zdarma. „Když jste takový socialista. tak to od nás na žádný pád nemůžete žádat, vždyť dete sám proti sobě.“ On zas na to: „Je přeci zima, práce tolik není, tak to pude zdarna, né?“ A já zase: „Vy nebudete platit a my dělat a je to, no né?“ Starěj už ale toho měl asi dost a řekl: „Následkem nedostatku práce vás okamžitě propustím a týden výpovědní vám vyplatím.“ A byl sem odbytej — odbytej za to, že sem chtěl za svoji práci míti zapláceno.

**Desky na ročník Trampa 1930
budou k dostání asi po 5 Kč. Objednejte ihned!**

osada redakce

Tak vidíte, kamarádi, jak se s náma jedná. To víte, je krize, tak toho chtějí využít, ale nehledí při tom na to, jak si podkopávají své ztrouchnivělé základy — své vlády, vlády kořistníků.

Ahoj! Ostravák.

Osada Dont-verry koná nutnou členskou schůzi 28. t. m. v Nár. domě v Karlíně. San-Diego, dostav se!

Trampské veřejnosti!

Trampské osady, které dosud postrádají vlastních pohlednic, znázorňujících osadní život, upozorňujeme na fotomontáže — pohlednice — které vyrábí za výhodných podmínek náš odborný osadní fotograf. Místo různých pohlednic posílejte Vaše — trampské. Při nejmenší objednávce 200 kusů od stejného druhu stojí tyto 70 Kč, mimo Kč 10—15 za fotomontáž, kterou Vám pošleme, můžete jí použít k výzdobě chaty aneb potlašeného lokálu. Pohlednice jsou vkusné — ručně rozmnožované na prima materiálu. Učinte zkoušku!

Zvětšeniny a různé kopírování prvotřídně a levně. Zájemci pište na: Osadu Old Michigan, Fr. Kares, Poděbrady.

MARION,

to bylo v létě — pamatuješ? Byla noc, černá a chladná. Vraceli jsme se z trampu. Železniční pražce monotónně duněly pod zaprašenými kanadkami. V pravo i v levo černé obrysy lesa... Hvězdy... A před námi dva v jejich záři kovově se lesknoucí pruhy. — Dvě cesty, které se nikdy nerozchazejí... Mezi nimi jsme šli. Ty a já —

Jemný vánek přinesl silnou vůni pryskyřice a vlhkého mechu. — Ten krok, Marion, kterým jsem překročil příkop železničního náspu, byl pudový — mimovolný. —

Oba jsme zůstali stát. — Ty nahoře — ja dole. Tvé černé vlasy tvořily ostré kontury v rámci hvězd. Tělo bylo ve stnu. — A duše bojovala s mozkem... Ani slovo jsme nepromluvíli... Tvá bílá torna svítila tmou — fascinovala. — Pak se pomalu hnula: šterk svezl se sotva slyšitelně s náspu — a koleje byly překročeny — — —

A když noční vlak zaburácel tmou a jasná světla pulmanů klouzala po Tvé tvaři, Tys už spala. — V dálce už dávno zmizelo červené světélko posledního vozu a to byl čas, abych vstal a odešel — pryč — daleko — — kde bychom se už nikdy neviděli — — — Neučinil jsem toho! — — —

A dnes? Dnes, když jsem Tě viděl v salech v náruči těch plešatých mecenášů? — Když jsem musl úsměvem zakrýtí sevřené pěstě — — dnes kašlu na všechny — na věrnost — na lásku — na morálku — — —

Jako spráskaný pes jsem vyšel ze sálu — — — Myslíš, že něčeho lituju? — — Ano, toho, že teprve dnes chápu vrahy svých milenek... Devil.

Telegram!

Socialističtí ministři ve vládě, vzdor svému přesvědčení, že „na chudý lidi přísnost muší být“, dohodli prý se, uznávajíce, že amno dazumal draze zaplacená neuduživá Svoboda „chčípнула“, prohlásit trampy za sirotky po ní a tramping nikoliv zakázat, ale z reformovat v tom smyslu, že každou neděli o půl šesté ráno shromáždí se kluci u sirotčinců a co by ošetřovanci v průvodu milosrdných sestřiček potáhli na ranní (velkej čundr) a odpoledne v případě příznivého počasí na požeňání. Jednou za čtvrt roku povoluje se čaj o páté (v průvodu maminek). Tře-Bíč.

Vám, pěti klukům,

kterí jste šli ve čtvrtek v trampským šatě po Národní třídě. Jistě jste si, kluci, nevšimli těch frajlů s namalovanými rty, které se pohrdlivě ohlížely po vašich zdrchaných kabátech a polorozzlákaných kanadách.

Náhodou jsem zaslechl větu dvou tukových kolemdoucích, která se týkala vás, a tedy i mě. Jedna z nich prála: „To viš, to jsou samý dělníci. Celej tejdén jsou zmazaný jak prasata a v sobotu si hraje každý na Billá Stína!“

Po řádný úvaze měl jsem chuť za ni se rozběhnout a proti vši mravopočestnosti dát jí pár přes... Tramp není tedy člověk. Ten nesmi v sobotu do přírody, když celej tejdén v továrně dřel. U takový frajle je tramp s vyzehelnými pumpkami, elegantním lumberjackem a zánovními kanadami, kdežto pravý tramp, jemuž údělem je dřina a bida, ten je u nich prase! Ahoj! vříská Redskin ze Seawewu.

Benešove — Chlupaty Joe.

Vy ničemníci klevetní, co tam zase drbete. Ty kamaráde buď ujistěn, že i já byl kdysi mladší. Je to o mě lékařsky zjištěno a mám to úředně ověřeno. Proto bndte ujistěn vy všichni mladší kamarádi, tramp, který by dělal povýšeného proto, že se dřív: narodil, by nebyl správný kamarád. Tisknu ruce a na shledanou o velkém potlachu ve Dvou Vrchách.

Ahoj, Nový Bydžov!

Kamarádi drahý, přijďte do osady. Co vás tam v tom městě musí být a soudě podle těch, které jsem poznal, iste tam jistě samí řádšti kluci. Tak se jenom srazte do kupy a pamatujte si, že ve dvou se to sice lépe táhne ale ve stovkách je to ještě lepší. Pište sem do redakce a sdělte si místnost, kde byste se sešli a upatfejte tam něco, aby to zapšňkané náměstíčko tam u vás slyšelo jednou to krásné heslo: Do paďourů, hej rup. Zdraví Franta Šerif.

Joemu z „Tangangeljky“!

Jsi dobrej kluk; kamarád, jakých je málo. A proto věřime, že s klukama, které jsi sdružil v „Tangangejce“, budete osadou skutečných trampů. Spoléháme na vás. Vaše osada vstupuje do života za těžké doby. Co nevidět, pocítíte hlavně vy, kluci mladší, co sdružuje vaše osada, důsledky předvojienské výchovy, která vám téměř znemožní nedělní trampování. A i když najdete kousek volného času, a přece půjdete někdy ven, narazíte na drahou dráhu a konečně se zapletete do nových paragrafů o polním pychu a omezování volného života v přírodě. Pak poznáte, že nemáme jen kamarády, ale i nešťelě A do nich — hej rrup!! Juno z Waldenu.

„Bouře nad Adrii“

Je kniha válečných dojmů, skvěle líčerych rakouským mariňákem, kterou dle denku E. Schobera upravil Erich Knauf. Dojmy mladého hochy — absolventa námořnické školy, život v kasárnách, na moři, válečné nadšení šovinistů, krach měšťácké morálky, hrubosti důstojníků.

vzpouza v Boce Kotorské

popravy, konec války, to vše je zachyceno v knize formou tak účinnou a pravdivou, že cítíte živelný odpor ke všemu, co připomíná válku. — Každý, kdo se nikdy nesmířil s myšlenkou nové války, přečte knihu se zájmem. A po přečtení ji doporučí dále! Cena Kč 6.—. „Bouře nad Adrii“ lze koupiti u všech místních kolportérů, u všech knihkupců, nebo přímo v Nakladatelství Karel Borecký, Praha X., Královská 13.

**Objednejte si ihned čísla,
chybějící vám do ročníku 1930.**

— váš tábor je proti třetí kulometné rotě —.

— Nás starých a nepolitických trampů se holt tahle předvojenská výchova netýhá.

dumy samotáře

Napíjí-li se trampové při potlachu, píší pačourské časopisy: *Rádilo pusté hýření*, a napíjí-li se pačouři při banketu, píše se: *Zavládlá povznesená nálada*.

Říká se: bližší košile než kabát; ale co maj říkat ti, kterým kapitál stáhl poslední košili s těla?

Vyhrab na poli z hladu pár brambor, je to zločinná krádež, ale když se milostivé paní zadře za nehet zlatý prstýnek, je to kleptomanie.

Jindy...

— Tati, až hodně vyděláš, koupíš mi sáně?
— To víš, že jo!

A nyní...

— Tati, až budeš dělat, koupíš ten veíikej bochník chleba, víd?
— To víš, že ne!

Když zakážou spát pod stany na trávě, tím více lidí bude spát ve strážnicích na pryčně!

Víte, kamarádi, co by byl dobrej vtíp?
Kdyby tak četník jednoho krásného dne sebral Beneše (ne Třebízského) pro potulku. **Bukanýr.**

Je-li zima nebo léto,
čtete „Trampa“ a puďě to!

En hiver et en été
porte le „Tramp“ une pure gaieté.

Herbst und Frühling, Sommer, Winter
Lest den „Tramp“ ihr guten Kinder!

Autumn, winter, summer, spring
„Tramp“ is always joi bringing.

— Heleď — umíš německy?
— Jawohl!
— Tak mně řekni: Já mám buřty.
— Ich habe die Würste.
— A víš to určitě?
— Se ví.
— Řekni to ještě jednou.
— Ich habe die Würste.
— Tak — a teď se podívej do chlebníku!

Hoban.

Dvořák s Vrchlickým jeli do Vídně. Mezi Táborem a Budějovicemi povídá Vrchlický: „Tady je ale komárů, co?“ Jeli, dojeli do Vídně, vyřídili své věci a vraceli se. Mezi Budějovicemi a Táborem povídá Dvořák: „To máš tím, že je tady tolik těch rybníků!“

Je! Bábina ve viaku s jedním profesorem češtiny. Najednou povídá prof.: „Viš-li pak, trampe, co je zvláštního ve jméně Cyril?“ „Nevím.“ „Zde je pozoruhodná zvláštnost v jazyce českém, píše se tu po er měkké i.“ „Hm,“ povídá Bábina, „vy tedy myslíte, že by mělo být tvrdé? No, je to ale cizí jméno, profesorskej; ale víte, že existíruje i české jméno, slovo, kde se přes vše očekávání ono tvrdé y po r nevyskytuje!“ Zamyslíl se prof., zamyslíl se hluboce; pak vece: „Takového slova, skionného či jinak ohebného není!“ „Co by né, kantorskej, takový slovo je třeba bratrovrah!“
— clav.

Učitel: „Dugasi, pověz nám, jak se správně řihá: byl jsem nemocen, nebo byl jsem churav?“

Dagas: „...’sím, byl sem marod.“
Teddy.

U ř e z n í k a :

— Co dostaneš, synáčku?

— Dejte mi jednu libru šterlinků!
Lefty.

V různých listech paní a holek vypí-
sují stále soatěže, kdo sebere nejvíce oba-
lů a támhleten chud’as v „Moravii“ se-
bral než jeden . . .

Vyhrál?

3 měsíce nepodmínečně!

Prijde Mojlach (židák) do Maďara a káže: „Idi se mnou na tchoře, já mau žakouku a ty valicu, ulapíme ho a prodajeme.“

— i dobre — igen — káže maďar a lidú . . .

Na doroze potrafijú Ivana. I zvidaje se Ivan kdeže idú. Na i zkazali mu a on že ide s nima.

Prijdu do erdouky a tam Ivan tchoře uzreľ, maďar palicou poblu a mojlach verhnuľ do žakouky. Teper sa iadili komuže patři. Ten uvdeu, ten palicou uderil a ten do žaku verhnuľ. I podumali tak: Kotrý s tým tchorom u jednej soby vece vyderzi, toho bude.

Perši išol Maďar — ten je soktovany na papriku aj šlivovicu potrimau s tchorom ceres 20 minuty. Pak ho vyfahii von mrtvoho na polouku.

Pak tam išol Ivan — no ten soktovany na cibulu aj cesnek aj shorilku potrimau on tak 30 minuty — a byu skoro cilkom mertvy.

No tak tam išou Mojlach — už tam je 30 minuty — už tam je 40 minuty a nič. Uže dumail, že tam zdoch, keď tu zrázu dašto durkaje na dveri — Uže dumail, že to židák nemože hojkaty, zotvorá dveri — a što dumajete že to bolo? Prošu dūžokrásno — tchoř — On už nemoheľ vytrýmaty ten pach s mojlachom a utík het.

Gaston.

Tak sem byl nucen v této vesnici sebrat policajta!

Tě kopnu . . .

No jistě, von byl na sebe tak vážně namíchanej, že sebou praštil o zem a jako policajt se přece nemoh sebrat sám!

— hergot, to sem dnesha naložensj!